

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **Staves.cz, družstvo**, se sídlem Lipová 370/6, Brno, zast. JUDr. Ing. Janem Kopřivou, Ph.D., advokátem se sídlem Zahradnická 223/6, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, pracoviště Brno, se sídlem Veveří 7, Brno, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 7. 2012, č. j. 47091/010/9014/22.6.2012/2600/M6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2013, č. j. 36 Ad 12/2012 – 31,

t a k t o :

Věc se postupuje rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

### I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované specifikovanému v záhlaví, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městské správy sociálního zabezpečení Brno (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 5. 2012, č. j. 47002/310/9014/84/3828/11/772/24.5.2012/ŠL (dále jen „platební výměr“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Uvedeným rozhodnutím byla stěžovateli uložena podle ustanovení § 104c zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění účinném v posuzované době (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“), povinnost uhradit nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „pojistné“) ve výši 204 614 Kč zjištěný za kontrolované období od 1. 3. 2011 do 30. 6. 2011 a penále z tohoto dlužného pojistného ve výši 35 917 Kč vypočtené k datu vyhotovení platebního výměru.

[2] Důvodem, pro který byla stěžovateli vyměřena povinnost zaplatit dlužné pojistné, byly skutečnosti zjištěné v průběhu kontroly pojistného a plnění úkolů zaměstnavatele v nemocenském a důchodovém pojištění provedené u stěžovatele ve dnech 17. 8. 2011, 24. 8.

2011, 29. 8. 2011, 14. 9. 2011, 12. 10. 2011 a 20. 10. 2011 a dále nové posouzení skutečností zjištěných při této kontrole (dále jen „kontrola“). Na základě provedené kontroly dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že 33 členů družstva – stěžovatele bylo v kontrolovaném období ve smyslu § 5 písm. a) bod 15 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění účinném v posuzované době (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“), osobami činnými v poměru, který má obsah pracovního poměru, avšak pracovní poměr nevznikl, neboť nebyly splněny podmínky stanovené pracovněprávními předpisy pro jeho vznik. Proto zahrnul tyto členy družstva mezi poplatníky pojistného podle § 3 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění účinném v posuzované době (dále jen „zákon o pojistném“).

[3] Již v průběhu kontroly stěžovatel zpochybňoval její výsledky. Jako výsledek kontroly byl vydán protokol č. 3828/11/772 (dále jen „protokol o kontrole“), kterým žalovaná konstatovala, že stěžovatel nepřihlásil k pojištění členy družstva, kteří spadají do okruhu nemocensky pojištěných osob dle ustanovení § 5 písm. a) bod 4 zákona o nemocenském pojištění, podle nějž jsou pojištění účastní zaměstnanci, jimiž se podle uvedeného zákona rozumí i členové družstva, pokud podmínkou členství v družstvu je jejich pracovní vztah k družstvu, jestliže mimo pracovněprávní vztah vykonávají pro družstvo práci, za kterou jsou jím odměňováni. Proti protokolu o kontrole podal stěžovatel dne 7. 11. 2011 námitky, o kterých bylo rozhodnuto rozhodnutím o námitkách ze dne 18. 1. 2012, č. j. 47002/300/3828/11/772/N/12/SE. Námitky byly shledány důvodnými. Dne 5. 3. 2012 byl proto vydán Dodatek č. 1 k protokolu o kontrole, ve kterém správní orgán I. stupně změnil právní kvalifikaci a uvedení členové družstva byli uznáni nemocensky pojištěnými podle ustanovení § 5 písm. a) bod 15 zákona o nemocenském pojištění, dle nějž jsou pojištěny osoby činné v poměru, který má obsah pracovního poměru, avšak pracovní poměr nevznikl, neboť nebyly splněny podmínky stanovené pracovněprávními předpisy pro jeho vznik. Stěžovatel znovu podal proti dodatku č. 1 námitky. Správní orgán I. stupně z podání vyvodil jedinou relevantní námitku, kterou shledal nedůvodnou – a to nesouhlas s konstatováním, že předmětných 33 členů družstva bylo v kontrolovaném období účastno nemocenského pojištění. Na základě výsledků kontroly vydal správní orgán I. stupně platební výměr celkem znějící na částku 240 531 Kč (viz bod [1] tohoto usnesení).

[4] K odvolání stěžovatele žalovaná potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně a stěžovatel se proto obrátil na krajský soud se správní žalobou. Ten se ztotožnil se závěry žalované a konstatoval, že správní řízení proběhlo řádným způsobem, veškeré pochybnosti vyjádřené v žalobě již byly správními orgány uvedeny na pravou míru a odůvodněny a hodnotil jako správnou i právní kvalifikaci zařazení družstevníků pod § 5 písm. a) bod 15 zákona o nemocenském pojištění, tedy konstatoval, že vykonávali práci v tzv. faktickém pracovním poměru. Žádnou žalobní námitku neshledal důvodnou, a proto žalobu zamítl.

## II. Obsah kasační stížnosti

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, v níž uplatňuje námitky, jež podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Pro rozhodování rozšířeného senátu jsou podstatné pouze námitky, které jsou přiblíženy v následujících bodech.

[6] První námitkou stěžovatel poukazuje na rozpor mezi výsledkem předchozí kontroly [tj., kontroly za období od 1. 1. 2009 do 28. 2. 2011 (dále jen „předchozí kontrola“)] a aktuální kontroly. Ačkoliv byly kontroly provedeny bezprostředně po sobě, navzdory stejnému skutkovému stavu a platnosti stejných zákonů byly shledány zcela odlišné závěry, ačkoli tento rozdíl nebyl žádným způsobem vysvětlen nebo opřen o důkazy. Dle předchozí kontroly nebyli družstevníci považováni za zaměstnance, následná kontrola dospěla k opačnému závěru. Tím byl narušen princip legitimního či oprávněného očekávání a princip předvídatelnosti a správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s hlavními zásadami zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[7] Stejně tak byly uvedené zásady porušeny, když došlo ke změně právní kvalifikace v protokolu o kontrole ve znění dodatku č. 1, který vyšel ze stejných kontrolních zjištění jako původní verze protokolu o kontrole. Nejprve správní orgán I. stupně tvrdil, že družstevníci spadají pod § 5 písm. a) bod 4 zákona o nemocenském pojištění, následně se stejnou jistotou tvrdil, že na ně dopadá bod 15 téhož ustanovení. Jelikož však před vydáním dodatku č. 1 neproběhlo žádné dokazování, které by odůvodnilo změnu kontrolního nálezu, je takový kontrolní nález neočekávaný a překvapivý a je tedy výsledkem libovůle správního orgánu. Vydáním překvapivého rozhodnutí bylo porušeno právo na spravedlivý proces. Ve spisu není jediný důkaz, který by mohl vést k novému kontrolnímu závěru, stěžovatel ani nebyl vyzván k předložení důkazů, které by mohly nový kontrolní závěr vyvrátit. Nesouhlasí s názorem žalované, že výsledek kontroly je stejný, tudíž není překvapivý a ustanovení § 5 písm. a) bod 4 zákona o nemocenském pojištění bylo použito omylem.

[8] Dále uvádí, že v protokolu o předchozí kontrole byla provedena změna textu, což považuje za chybu, zejména proto, že mu tato změna nebyla oznámena. Ani touto změnou ale nedošlo ke změně významu textu protokolu a správní orgán I. stupně nadále nepovažoval družstevníky za zaměstnance. Vysvětlení důvodů změny textu se stěžovatel nedočkal. V protokolu o ústním jednání ze dne 29. 8. 2011 správní orgán I. stupně pouze tvrdil, že při předchozí kontrole měli družstevníci příjem do 2 000 Kč. Pokud ale družstevníci nejsou zaměstnanci, je výše příjmů irelevantní. Výši příjmů ani nelze ve spisu z předchozí kontroly ověřit, tato skutečnost je tedy nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Pokud správní orgán I. stupně zasáhl do protokolu z předchozí kontroly a změnil jeho text, dělo se tak v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Ze strany správního orgánu I. stupně tak došlo k neoprávněné manipulaci se spisem.

[9] Míní dále, že bylo porušeno jeho právo obsažené v § 36 odst. 3 správního řádu a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, když mu nebylo umožněno před vydáním dodatku č. 1 k protokolu o kontrole vyjádřit se k podkladům pro toto rozhodnutí. Tato námitka byla uvedena již v odvolání a žalovaná k ní pouze uvedla, že stěžovatel využil svého práva podat námitky podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní kontrole“). Stěžovatel je však přesvědčen, že právo dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod mu svědčí ještě v průběhu kontroly, zatímco námitky lze podat až po skončení kontroly.

[10] Rovněž napadá skutečnost, že se krajský soud nezabýval námitkami ohledně porušení § 2 odst. 1 a § 3 odst. 1 správního řádu. Má za to, že pracovnice správního orgánu I. stupně

měla svůj závěr o výsledku kontroly hotový již v jejím průběhu, když vyhlásila výsledek kontroly ihned poté, co jí byly předloženy další podklady k prostudování, kterými se tak neměla čas zabývat. Takové chování je v hrubém rozporu s povinností shromáždit nejprve veškeré důkazní prostředky, pak je zhodnotit každý zvlášť a v jejich vzájemných vztazích, osvědčit, které budou použity jako důkazní prostředky a proč a které nikoli a proč.

[11] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatovala, že kasační námitky se shodují s námitkami odvolacími i žalobními, a proto se plně odvolala na své rozhodnutí o odvolání (specifikované v záhlaví tohoto rozsudku) a vyjádření k žalobě proti tomuto rozhodnutí.

### III. Důvod pro postoupení věci rozšířenému senátu

[12] Výše uvedené kasační námitky se objevují již jako odvolací námitky v odvolání stěžovatele ze dne 5. 6. 2012. Žalovaná k nim v žalobou napadeném rozhodnutí pouze konstatovala, že obecným předpisem, podle kterého je kontrola prováděna, je zákon o státní kontrole. Práva kontrolovaného jsou upravena v § 17 uvedeného zákona, dle kterého může kontrolovaná osoba podat námitky do protokolu o kontrole. Jelikož o námitkách stěžovatele proti protokolu o kontrole i dodatku k protokolu o kontrole již bylo rozhodnuto, žalovaná se odvolacími námitkami směřujícími do postupu dle zákona o státní kontrole (totožné s výše uvedenými kasačními námitkami) již nezabývala, jelikož kontrola v režimu tohoto zákona již byla ukončena. S jedinou relevantní námitkou obsaženou v námitkách podle § 17 zákona o státní kontrole (že členové družstva nebyli v kontrolovaném období účastni nemocenského pojištění) se správní orgán I. stupně v obou rozhodnutích o námitkách řádně vypořádal. Stejným způsobem se žalovaná vypořádala i s tvrzením stěžovatele, že nebyly vzaty v úvahu všechny jeho výtky obsažené v námitkách do protokolu o kontrole. Pro posouzení věci je tedy nezbytné zabývat se mimo jiné vztahem mezi kontrolou prováděnou podle zákona o státní kontrole a navazujícím správním řízením před žalovanou.

[13] Při předběžném posouzení věci devátý senát narazil na rozdílnou judikaturu Nejvyššího správního soudu v otázce aplikace zákona o státní kontrole na kontrolu prováděnou dle zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Jedno rozhodnutí dochází k závěru, že se zákon o státní kontrole pro regulaci průběhu takové kontroly nepoužije. Pokud by nebylo možno zákon o státní kontrole na posuzovaný případ vůbec aplikovat, byla by výše předestřená argumentace žalované zcela chybná, neboť podle zákona o státní kontrole vůbec postupovat neměla. Pokud by se naopak zákon o státní kontrole aplikovat měl, musí se postupující senát vypořádat se vzájemnými vztahy mezi oběma předpisy.

[14] S aplikací zákona o státní kontrole při kontrole dle zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení počítá rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2006, č. j. 6 Ads 18/2005 – 65. Ze zákona o státní kontrole vychází v celém rozsudku, když nejprve vymezuje vzájemný vztah zákona o státní kontrole a dalších předpisů, které se pro provádění kontroly plnění pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti použijí: „V posuzované právní věci jde o rozhodování o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, a o penále. Tato materie je převážně z hmotněprávního hlediska upravena v zákoně č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „zákon o pojistném“).

*Organizační a procesní aspekty ve vztahu k pojistnému upravuje zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“). Plnění povinností, které pro plátce pojistného (tedy zaměstnavatele, kteří jsou povinni odvádět i pojistné, které je povinen platit zaměstnanec - srov. § 3 odst. 1, § 8 zákona o pojistném) stanoví zákon o pojistném a zákon č. 582/1991 Sb., kontrolují příslušné okresní správy sociálního zabezpečení (místní příslušnost je určena místem útvaru, ve kterém je vedena evidence mezd - § 7 písm. d/ zákona č. 582/1991 Sb.), věcná příslušnost plyne z § 6 odst. 4 písm. o) citovaného zákona. Oprávnění zaměstnanců okresních správ sociálního zabezpečení při kontrole jsou explicitně vyjádřena v § 15 zákona č. 582/1991 Sb., totiž vstupovat do kontrolovaných subjektů, kontrolovat plnění povinností uložených předpisy o sociálním zabezpečení, k odstranění zjištěných nedostatků jsou oprávněni vyžadovat přijetí opatření k nápravě; kontrolované subjekty jsou pak povinny poskytnout potřebnou součinnost. V § 13 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. je založeno oprávnění orgánů sociálního zabezpečení kontrolovat účetní a další podklady, které jsou rozhodné pro určení výše pojistného; k tomu jsou povinné subjekty povinny poskytnout potřebnou součinnost. **Subsidiárně se pro kontrolu v oblasti plnění povinností při odvodu pojistného užívá zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole (srov. jeho § 8 odst. 2).** Řízení ve věcech pojistného je upraveno v ustanoveních § 104a a následujících zákona č. 582/1991 Sb. (v hlavě čtvrté části šesté citovaného zákona).“ (zvýrazněno devátým senátem Nejvyššího správního soudu)*

[15] Naopak v rozsudku ze dne 30. 4. 2008, č. j. 4 Ads 83/2007 – 64, Nejvyšší správní soud s využitím ustanovení zákona o státní kontrole pro kontrolní činnost podle zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, jejímž výsledkem byla (stejně jako v posuzovaném případě) povinnost uhradit dlužné pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a penále z tohoto dlužného pojistného, nepočítá. Tento postoj vyjádřil v uvedeném rozsudku následujícím závěrem: „K poukazu stěžovatelky na nevyužitou možnost žalobkyně podat ve smyslu § 17 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole námitky proti protokolu, Nejvyšší správní soud pouze stručně konstatuje, že zákon č. 552/1991 Sb., se na posuzovaný případ nevztahuje. Státní kontrolou se pro účely cit. zákona podle jeho § 3 odst. 1 rozumí kontrolní činnost orgánů uvedených v § 2 tohoto zákona zaměřená na hospodaření s finančními a hmotnými prostředky České republiky a plnění povinností vyplývajících z obecně závazných právních předpisů nebo uložených na základě těchto předpisů, přičemž je zjevné, že žalobkyně s finančními a hmotnými prostředky České republiky nehospodář.“

[16] Pro rozhodnutí devátého senátu v nyní posuzované věci je velmi důležité, zda má být zákon o státní kontrole aplikován či nikoli. Devátý senát se přitom přiklání k názoru, že je třeba tento zákona použít, a ztotožňuje se tak s právním názorem šestého senátu.

[17] Podle § 2 písm. d) zákona o státní kontrole vykonávají státní kontrolu i *ostatní orgány státní správy, do jejichž působnosti náleží specializovaná kontrola, odborný dozor nebo inspekce podle zvláštních předpisů*. Dle devátého senátu je takovou specializovanou kontrolou i kontrola prováděná okresními správami sociálního zabezpečení, k níž jsou zmocněny ustanovením § 6 odst. 4 písm. o) zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Okresní správu sociálního zabezpečení (případně Městskou správu sociálního zabezpečení Brno či Pražskou správu sociálního zabezpečení – viz § 6 odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení) tak lze považovat za orgán státní správy ve smyslu § 2 písm. d) zákona o státní kontrole.

[18] Ustanovení § 3 zákona o státní kontrole potom obsahuje definici státní kontroly. Tou se rozumí *kontrolní činnost orgánů uvedených v § 2 tohoto zákona zaměřená na hospodaření s finančními a hmotnými prostředky České republiky a plnění povinností vyplývajících z obecně závazných právních předpisů nebo uložených na základě těchto předpisů*. Čtvrtý senát ve výše citovaném rozsudku konstatoval na základě definice uvedené v § 3 zákona o státní kontrole, že na provádění kontroly ve věcech pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti se nepoužijí ustanovení zákona o státní kontrole, jelikož se nejedná o kontrolu hospodaření s finančním a hmotnými prostředky České republiky. Devátý senát ale upozorňuje na druhou část definice vymezující státní kontrolu a tím i aplikaci zákona o státní kontrole, která považuje za státní kontrolu i kontrolu *plnění povinností vyplývajících z obecně závazných právních předpisů nebo uložených na základě těchto předpisů*. Devátý senát má za to, že se jedná i o povinnosti stanovené zákonem o organizaci a provádění sociálního zabezpečení a zákonem o pojistném. Bezpochyby se totiž jedná o obecně závazné právní předpisy, z nichž plynou kontrolovaným osobám nejrůznější povinnosti. Použití spojky „a“ nemá v daném případě znamenat nutnost kumulativního splnění obou podmínek nastavených v § 3 zákona o státní kontrole, jak by tomu napovídal gramatický výklad tohoto ustanovení. Devátý senát je toho názoru, že účelem tohoto ustanovení nebylo vztáhnout zákon o státní kontrole pouze na kontrolu těch subjektů, které hospodaří s finančními a hmotnými prostředky České republiky, přičemž při takové kontrole by bylo kontrolováno kromě hospodaření také plnění povinností vyplývajících z obecných právních předpisů. V takovém případě by totiž zcela chyběl obecný předpis upravující výkon kontroly orgány veřejné moci ve všech ostatních případech. Státní kontrola se uplatňuje i v jiných oblastech výkonu státní správy, proto výklad ustanovení § 3 zákona o státní kontrole musí, dle předkládajícího senátu, odpovídat účelu celého zákona, kterým zjevně je upravit obecně institut kontroly, pokud zvláštní právní předpis nestanoví úpravu odlišnou. Tomu ostatně svědčí i to, že při výkonu kontrolní činnosti postupovaly podle zákona o státní kontrole i další orgány státní správy, aniž by vykonávaly kontrolu hospodaření s prostředky České republiky (například Česká obchodní inspekce nebo orgány veterinární správy), aniž by byl takový postup jakkoliv zpochybňován.

[19] Definice státní kontroly tak byla beze zbytku naplněna, když kontrolu provedl orgán vymezený v ustanovení § 2 zákona o státní kontrole a předmětem kontroly bylo plnění povinností vyplývajících z obecně závazných právních předpisů nebo uložených na základě těchto předpisů. Již ze samotného znění textu zákona tak dle devátého senátu vyplývá povinnost řídit se při provádění kontroly dle § 6 odst. 4 písm. o) zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení subsidiárně zákonem o státní kontrole.

[20] K tomu je nutno podotknout s poukazem na § 8 odst. 2 zákona o státní kontrole, že podle zákona o státní kontrole postupují kontrolní orgány (§ 2 zákona o státní kontrole) pouze v případě, kdy zvláštní zákon nestanoví jiný postup. Právní úpravu řízení ve věcech pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti obsahuje zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (§ 104a - § 104i), tato právní úprava však není dostatečná. Pokud se tedy řešení některých otázek týkajících se řízení ve věcech pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti v zákoně o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (jakožto zákoně speciálním) nenachází, je třeba využít subsidiárně jiný právní předpis, který potřebnou materii obsahuje. Takovým předpisem je dle devátého senátu Nejvyššího správního soudu zákon o státní kontrole, čemuž odpovídá i výše uvedená argumentace.

[21] S ohledem na uvedené má rozhodující senát za to, že závěry učiněné ohledně aplikace zákona o státní kontrole jsou rozporné. Dle názoru devátého senátu jsou proto dány zákonné důvody pro předložení věci rozšířenému senátu dle ustanovení § 17 s. ř. s.

[22] Otázka, jež je v dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena rozdílně a jež předkládá devátý senát rozšířenému senátu k rozhodnutí, zní: ***Postupuje se při kontrole plnění povinností ve věcech pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti dle zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení subsidiárně dle zákona o státní kontrole?***

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: Josef Baxa, Zdeněk Kühn, Jan Passer, Barbara Pořížková, Aleš Roztočil, Karel Šimka, Jaroslav Vlašín. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců (§ 8 odst. 1 s. ř. s.) do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení.

V téže lhůtě mohou účastníci rovněž podat svá vyjádření k právní otázce předkládané rozšířenému senátu.

V Brně dne 14. srpna 2014

JUDr. Barbara Pořížková  
předsedkyně senátu